

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bp.

(Hely)

918.

IV 24

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Hely

Idő

Személy

Helyszám

636

"1918"

Az utolsó pesti kutyavásár.

— A Független Budapest tudósítójától. —

A budapesti lakásinség érlelte meg azt a régi tervet, hogy fabarakkokkal építsék tele a központi városháza tágas udvarát, melynek porát hajdan peckes magyar bakák szívták a tizesztendő katonai kötelezettség keserves, reglamás éveiben. Azóta városháza lett a nagy kaszárnyából, az udvarát szépen kikövezték és az ügyes-hajos dolgaik után szaladgáló pesti polgárok részére szabaddá tették a keresztül-kasul való járkálást. Majd jöttek azután alázatos instanciával a derék városi ebtenyésztők és azt kérték a bölcs magisztrátustól, hogy engedje meg a városháza kövezetes udvarán a hetenkénti rendes kutyavásárt. Így volt azután ez évtizedeken keresztül, a hagyományok megbecsülésének szent nevében, hogy minden héten két délelőtt itt, a hajdani ódon Károly-kaszárnya napsütéses udvarán adták egymásnak randevut az ebtenyésztők és a külön kutyabarátok. Most, a fabarakkok építésének hírére nagy részvét fogott el a szegény kutyuskák iránt, akiket egy rideg stilusban megfogalmazott vég-határozattal a főváros tanácsa most kiméletlenül kitessékel évtizedes jogon megszerzett területeikről.

Egy délelőtt elmentem a városház udvarán levő kutyavásárra, hogy még egyszer — talán utoljára — gyönyörködjem ebben a tarkabarka zsvajban és körül-nézzek a kis fekete pincsik és a vastagorru buldogok vegyes seregén, megbámuljam a kutyakedvelők szívós kitarását, mellyel oly csökönyösen ragaszkodnak a kedvenceik színéhez, alakjához, vakkantásának árnya-

latához, lássam azután, hogy a háborus megpróbáltatások milyen elváltozásokat okoztak a kis kutyuskák életében. Ha a szegény lesoványodott ebek vakkantás helyett emberi hangon ki tudnák fejezni érzéseiket, bizonyára nagyon sok szívhez szóló őszinte panaszt hallottam volna ott a városháza kőcöckáin, de így csak következtetnem kellett az időnként keserves sóhajként feltörő állati hangokból, hogy bizony nemcsak az emberek szenvednek a háboru sokféle nyomorúságában.

Mindenekelőtt nem érdektelen, ha megtudjuk, hogy a kutyák ára a háboruban alig emelkedett, aminek oka kétségtelenül az, hogy a nehéz élelmezési viszonyok miatt mindenki igyekszik tudni a magáén. Ha pontos statisztika volna arról, hogy a háboru előtt hány kutya élt Budapesten és mennyi a mostani hadikosztion siuylódók száma, a hivatásos ebtenyésztők bizonyára nagy szörnyűködéssel jegyeznék fel az ijesztő veszteséget. Ár dolgában — mint fentebb említém — alig történt változás. Szemléldéseim közben feljegyeztem a következőket: Egy pórázon vezetett csinos kis tarka buldogért száz koronát kért a gazdája, valami kültelki kertészasszony. A derék állat időnként azzal vonta magára a közfigyelmet, hogy a közelébe férköző másfajta ebekre haragosan csattogtatta a fogait. Ugy látszott, hogy a legnagyobb és legerősebb legénynek érezte magát a többi csontvázból. Egy tót asszony kis kosárban alig pár hetes kis ratlereket árult. Közben folyton povedált. Jött két katona és műértően szemlélte a nyivákoló jószágokat. Amig az egyik alkudni próbált, addig a másik egy óvatos pillanatban odábbállt a kis tarka kravátlis kutyussal. A tót asszony a kelle-

metlen felfedezésre hangos sirásra fakadt. Az egész piac őt vigasztalta. Egyéb feljegyzésre méltó esemény a kutyások között alig történt.

A térség másik felén van a galambvásár. Fehérre mázolt drótkalickában lógnak a szebbnél-szebb, különleges fajtájú galambok és gerlikék, melyek közül nekem legjobban tetszett a fehér gatyásgalamb. Ugy látszik azonban, hogy az embereknek a háboru alatt egészen kiveszett a galamb iránti jobb érzés, mert ottlétem alatt egyetlen galambvevőt sem láttam. Mint mondjk: ennek oka a nagy eleséghiányban keresendő. Mára galambot tartani: a legnagyobb luxusok egyike. Amadár-eleség ára nem maradt mögötte a többi megélhetéshez szükséges más eszközök ötszáz és ezer percentes drágulási akkordjának.

A galambkalitkákon túl madáreleséget árul egy földönülő asszony. A fűmag decijét hatvan fillérjével méri, a kendermag ára pedig nyolcvan fillér. A kendermagról jut eszembe, hogy bizonyosan itt a közelben kanárimadarakat is árulnak. Közvetlen a házi-nyomda raktárhelyiségének ajtajával szemben izléses kis drótkalickákban csakugyan vigan hangversenyeznek a krémsárga kanárimadarak, melyeknek ára darabonként ötven és hatvan korona között váltakozk. A madárkedvelők lélektanához tartozik, hogy majd minden kanárit Mandi-nak hívják és a kanáritartók kontingense talán évszázadok óta a józsef- és ferencvárosi kispolgárok, főleg a borbélyok, postások, vénkisasszonyok, gyermektelen házaspárok vagy kültelki korcsmárosok sorából kerül ki. Most is, hogy megfigyeltem: vajjon kik vásárolnak kanárit a városháza udvarán, feljegyeztem egynéhány asszonyságot, egé-

szen tipikus madárbolondot, aki csattogó madár nélkül egy percig sem tudna élni és a pesti utca két festett haju, bomlott arcu rossz leányát, akik azért vásároltak kanárit, hogy legyen mivel feledtetni elrontott életük sok szomorú óráit. A *sárgarigó* iránt, amelyet szintén ebben a sorban állítottak közszemlére, már sokkal kisebb az érdeklődés. A kíváncsi ember a kutyapiacról aligha távozhatna anélkül, hogy be ne botoljon a tapsifüles *nyulacskák* kosaraiba, bár az érdeklődés ezek iránt sem olyan nagy. Házinyulat inkább csak a kültelkek kertés és istállós házaiban lehet tartani. Ott azután igen nagy az öröm a játszó gyerekek részéről.

Távozóban egy akácfára akasztva, kifakult és esőmosta figyelmeztető táblát láttam, melyben *Zigler* Nándor vásárcsarnoki igazgató *2 forinttól 50 forintig* terjedhető pénzbírságot helyez kilátásba azok számára, akik a *luxusállatvásáron* (így nevezi a városházudvari piacot) állataikat póráz nélkül engedik szabadon. De régi rendelet lehet, melyet még a forintkrajcár idejében csináltak. Milyen volt még akkor a pesti kutyavásár?

Mikor kifordultam a nagy Károly-kaszárnya kapuján, a kutyavásáron szerzett impresszióimat a következőkben foglaltam össze: Kár volna megbolygatni a sok évtizedes idillikus kutyaéletet, mely már szinte elválaszthatatlanul oda tartozik a városháza nagy udvarának mozgalmas képéhez. Kegyelmet esdekelnék a kedvesen nyivakoló kutyuskák és a viaskodó világ sok millió sebéről mit sem tudó szelid galombok.